Van GEELKERKEN sprak in ZANDVOORT

De strijd in Ned. Indië

Druk bezochte vergadering der N.S.B. in Monopole

In de groote zaal van „Monopole" hield kring 95 van de Nat Soc. Beweging de vorige week Vrijdagavond een groote openbare vergadering, welke zeer druk bezocht was.

Om precies acht uur betrad kringleider A. v. d. Geer het spreekgestoelte op het met kleurige vlaggen en fraaie bloemen versierde podium om een kort begroetingswoord tot de aanwezigen te richten.

Onmiddellijk hierna nam de Heer C. van Geelkerken, plaatsvervangend leider van de N.S.B. het woord.

Deze begon met de vraag te stellen hoe de gemiddelde Nederlander nu 10 jaar geleden over het Nationaal Socialisme dacht. In het kort dacht men hierover zoo, dat het fascisme in Italië beteekende, dat daar een hoop zwarte kerels waren met een stuk hout en een halve liter jenever, die „Viva Duce" schreeuwden, en dat in Duitschland die kerels bruine hemden aanhadden en op muren en deuren schreven „Juda verrecke" en voor de rest geen nieuws. Voor Nederland deugde zooiets niet. Er zou geen Nederlander voor te vinden zijn, het lag hem nu eenmaal niet en voor het overige „het was hier rustig" en zoo diende het te blijven. Rust, vooral rust!! Maar de Nederlandsche Nationaa-Socialisten dan? Nu ja, die aapten 't buitenland maar wat na maar veel om het lijf had het eigenlijk ook niet. Of je nu door den hond of door de kat gebeten werd....

Desondanks, aldus spr. zijn wij al strijdende uitgegroeid tot een groote massale Beweging, die thans belangrijke opgaven in dit volk vervuld. Strijdende zijn wij voortgegaan. Verbonden met dit volk door onzen voortdurenden strijd. Zonder strijd geen verbondenheid. Ten koste van ik weet niet hoeveel offers, aldus spr.

De Nederlandsche Nationaal-Socialisten hebben volgehouden ondanks alles en nu durf ik te zeggen dat we geslaagd zijn, ook al denkt een groot deel van ons volk dat dit niet zoo is.

Ook na den oorlog, die wij niet gewild hebben voor ons volk, zijn wij blijven staan en als ik zeg, dat we geslaagd zijn, dan is het daarom, omdat Mussert na den oorlog zoovele trouwe kameraden om zich heen kon verzamelen, die den langen weg van strijd mee hadden afgelegd. Wanneer dit niet mogelijk was geweest, dan zou het lot van ons volk er na den 10en Mei geheel anders uitgezien hebben.

Er is thans een goede samenwerking tusschen de bezettende overheid en de Nederlandsche instanties, dank zij het werk der Nationaal-Socialisten. En nu weet ik, zoo zeide spr., dat er velen onder ons volk zijn, die de meening zijn toegedaan, dat wij Nederlandsche Nationaal-Socialisten handen spandiensten voor de Duitschers verrichten. Maar hierin vergissen zij zich wel zeer. Wij willen een eerlijke samenwerking in het belang van ons geheele volk, maar geen hielenlikkerij!

Dit volk is gewekt uit zijn rust door den strijdgeest der nationaal-socialisten. Wij hebben immer aan dit volk willen toonen, dat het op den verkeerden weg was. Dat niet het belang van den enkeling domineerde, maar dat van de gemeenschap. Wij wilden niet dat dit volk verscheurd werd door alle mogelijke politieke partijen en partijtjes. Dit volk is niet slecht en was nooit slecht! Maar het meende, dat het noodig was, om zooveel politieke partijtjes te hebben. Dit was immers de zoo hoog geroemde vrijheid!

Maar wij wilden eenheid in dit volk brengen. En daarom moesten wij het eerst wakker schudden. Daarom moesten we de dingen vaak schril en fel zeggen in onze pers. Schril, omdat ons volk er anders in gezapige rust overheen zou lezen. Dààrom moesten wij de leden van de 2de Kamer beschimpen, die de belangen van ons volk verguisden. Of dat wel altijd vruchtbaar is geweest, weet ik niet, aldus spr. Onze toon was vaak fel, maar het moest nu eenmaal. Dit volk is te goed om het te laten ondergaan in onderlinge verdeeldheid!

En bij dit alles vond men hier in Nederland nog tijd om de regeering van een bevrienden staat bij herhaling te beleedigen. Omdat het daar - naar de meening van de Nederlanders - „niet goed ging".

En tot overmaat kwam daar de Nederlandsche minister van Buitenlandsche Zaken, Van Kleffens bij, die wel kans zag om het hoofd van dezen staat van 80 millioen inwoners uit den weg te ruimen....Je moet toch maar durven. Is dit nu niet het summum van kwaadaardigheid......of idioterie (Hilariteit).

En nu Indië. Iederen morgen voel je je ellendig als je in de krant weer een of andere bekende stad of plaats uit Ned. Indië leest, welke in het middelpunt der krijgshandelingen is komen te liggen. Dan voel je als goed Nederlander iets door je heen gaan, als je denkt aan dat Nederlandsche bloed, dat daar ginds vloeit en aan dat schoone rijke land, waar eeuwen lang gebouwd is aan de grootheid van ons koloniaal gebiedsdeel en dat thans bezwijkt onder de mokerslagen van den oorlog.

En dan de gedachte, dat dit alles niet noodig was geweest, als de Nederlandsche emigranten-kliek in Londen dit Indië maar niet verraden en verkocht had aan de Engelsch-Amerikaansche machthebbers.

Mocht ooit èèn van deze heeren weer voet op den Vaderlandschen bodem zetten dan krijgt hij zonder meer den kogel! (Applaus en daverende toejuichingen.)

Wij huiveren als wij zien hoe het rijk in Oost en West-Indië verloren gaat. Doch hopelijk niet voor altijd! En denkt u dan eens in, dat wij 10 jaar geleden hiervoor reeds gewaarschuwd hebben. Maar wij werden gehoond. **Maar thans kan iedere Nederlander het in de krant lezen !** Spr. hekelde de valsche beloften van Engeland en Amerika om hulp te zenden. Deze hulp is niet gekomen en zal ook nooit komen ook!

Maar één ding wensch ik de Amerikanen toe, dat ze het ook beleven zullen, dat ze de Japaneezen in San Fracisco, Washington en New-York zien marcheeren! Dan weten ze ook wat het is! (Daverende toejuichingen).

Van alles wat in deze dagen gebeurt, krijgen de Duitschers thans de schuld. Van de sneeuw en de vorst tot de bevroren aardappels toe! Maar dat we Ned.-Indië kwijtraken, daarvan kan men de Duitschers **niet** de schuld geven, zei spreker met nadruk.

We moeten medelijden hebben, zoo vervolgde spr., met het Engelsche volk. Dit lijdt en bloedt als geen ander volk. Verkocht en verraden door de joden, die het beheerschen. Engeland staat voor de totale ineenstorting. Het communisme steekt allerwegen den kop op, om zich van dit meelijwekkende volk meester te maken. Deze burcht van het wereld-kapitalisme gaat rechtstreeks naar het bolsjewisme.

Ons Nederlandsche volk ziet het niet, omdat het oogkleppen voor heeft. Engeland wint, zeggen nog vele Nederlanders. Straks, dan landen ze hier op de vaderlandsche kust en voor hen bewaren ze hun laatste sigaret en hun laatste koffie. Want ze zullen straks komen, straks....

Maar ze komen niet, aldus spr., straks niet en nooit niet! Wie daarop blijft vertrouwen, is er naast, hopeloos naast. Reeds 2 jaar is er vergaan na den oorlog in Nederland. En er is nog steeds niets gebeurd. En de jaren zullen verglijden, straks drie, vier, vijf jaar, ja twintig jaar. De Engelschen zullen hier nooit meer komen!

De kinderen die geboren werden in de laatste jaren, zij zullen zich niets meer herinneren van den warboel in Nederland van voor den 10en Mei. Zij groeien thans reeds op in een heel andere geest. Zij behooren niet meer tot de Protestantsche-, Katholieke-, Gereformeerde-, Remonstrantsche-, Oud-Katholieke-, Chr. Gereformeerde-Protestantsch-christelijke-, Luthersche- en Vrijzinnig-Protestantsche jeugd, maar tot de **éene Nederlandsche jeugd.** Zij zullen straks al niet meer kunnen begrijpen, dat dit volk vroeger eens zóó verdeeld was in een schotjesgeest, dat het eind er van weg was.

Maar zij zullen wel begrijpen, dat ze opgroeien in 'n Nederland dat één is, waar volksgenoot naast volksgenoot staat.

Daarom zal ons volk thans moeten begrijpen, dat, wil het ooit weer terugkeeren tot zijn ouden roem, het noodig is om aaneengesloten voorwaarts te gaan. Daarom moet geen enkele Nederlander zich afzonderen. Hij moet volledig deel hebben en deelnemen aan en in de volksgemeenschap.

Zoo goed als 10 jaar geleden is het streven van de N.S.B. ook thans nog er op gericht om iedere Nederlander er van te overtuigen, dat het Nationaal-Socialisme de eenigst juiste weg is voor dit volk. Hoe hard en hoe zwaar deze strijd ook zijn mag, steeds moeten de Nationaal-Socialisten voortgaan, om dat volk te overtuigen. Niet door het Nationaal-Socialisme er in te timmeren. Met timmeren bereikt men niets en dergelijke „dwang-nationaal-socialisten" willen wij niet. Door de kracht van ons woord en onze daad willen we overtuigen en alleen maar overtuigen. En al lijkt het wel eens wanhopig om sommige volksgenooten voor ons te winnen, toch moeten wij doorgaan, omdat onze strijd eerlijk en oprecht is.

Al zijn thans velen van onze kameraden op hooge posten in den Nederlandschen staat geplaatst. Het zegt alles niets, als daar niet is een volk, dat hun steunt. En andersom, de Staat maakt geen Nationaal-Socialisten. Dat moeten wij doen. De strijders der Beweging, Strijden, zoolang, dat iedere volksgenoot zich geborgen weet in eigen volk!

Langdurig stond spr. stil bij het jeugdprobleem der laatste jaren. Tuchteloosheid en bandeloosheid vierden hoogtij. Wij willen de jeugd van Nederland thans in andere banen leiden. De jeugdbeweging van heden, de Nationale Jeugdstorm heeft tot taak, dat de jeugd weer levensinhoud en idealen krijgt. De jeugd, dat is de toekomst van ons volk. Daarvoor zijn wij verantwoordelijk!

Vervolgens ging spr. over naar de volksvoorlichting in de laatste jaren voor den huidigen oorlog. Aan dezen komenden wereldbrand geloofde men in Nederland niet. Een verjoodschte en heftig anti-Duitsche pers zorgde er voor, dat men hier volledig onkundig bleef van al hetgeen in Duitschland gebeurde. Och in Duitschland kon men niets en wist men niets. En terwijl Duitschland zich noodgedwongen voor den met zekerheid komenden strijd gereed maakte, wisten de Nederlanders al, dat men daar „enkele" pantserwagens" had maar het meerendeel was van papier-maché en karton...."

Intusschen ging men hier in Nederland rustig door met Duitschland te beleedigen en te beschimpen.

Want feitelijk leefden wij hier vóór 10 Mei in Nederland reeds op voet van oorlog met Duitschland. En „deze" oorlog vonden de Nederlanders heusch niet onaardig. Men kon er rustig op los lasteren en vuilspuiten zonder dat de Duitschers iets terug deden. De joden zorgden er intusschen voor, dat op de winkels emaille bordjes verschenen met het opschrift: **„Hier worden geen Duitsche goederen ge- of verkocht"** en verder voor de rest geen nieuws....

Dat dit spaak moest loopen, hebben wij nationaal-Socialisten begrepen en wij hebben dit volk bij herhaling gewaarschuwd. Maar men luisterde niet naar ons. Ons volk dacht: vechten hoeven we toch niet, dat doet Engeland immers wel voor ons.... (Groote hilariteit)

En toen kwam de oorlog dan eindelijk, maar de Engelschen waren nergens te zien en het Nederlandsche volk moest den strijd alleen opknappen.

Is het ons dan kwalijk te nemen, dat wij thans op eerlijke wijze samenwerken met de Duitschers, die ondanks alles geen vijanden willen zijn maar vrienden van ons bedrogen volk. Bedrogen door volksvreemden en Engelsche propaganda.

Onze Leider, Mussert, heeft ons gezegd, dat wij met de Duitschers samen moeten werken, omdat dit ons volk ten goede komt. Ons volk moet een plaats hebben en een goede plaats in het nieuwe Europa, dat wordende is.

Engeland gaat ten onder. In het vooruitzicht hiervan heeft het om zichzelf te redden Stalin aangeboden geheel Europa te bolsjewiseeren. Zoover is het dus al gekomen, dat Engeland alle volkeren van Europa wil uitleveren aan het bolsjewisme.

Met enkele rake beelden schilderde spr. de bolsjewisten, zooals hij ze kort geleden persoonlijk had gezien in de gevangenkampen achter het Oostfront. Stompzinnig van uiterlijk en geest waren deze menschen een toonbeeld van menschelijke ellende. Als deze horden wilden over Europa komen is a l l e s verloren, riep spr. uit.

Niet genoeg kunnen wij onze Nederlandsche vrijwilligers danken, die hun leven daar ginds aan het Oostfront hebben ingezet om Europa te behoeden voor dit gruwelijkste aller tijden. Zij zijn aangetreden met de legers van Adolf Hitler om deze pest der menschheid uit te roeien tot behoud van Europa. En als straks de koren-aren in de Oekraine in de gouden zon zullen rijpen tot in de verste verten van dit onmetelijke land en wij zullen straks daarmede allen kunnen voeden, dan zullen wij terug denken aan zoo menig soldatengraf op de kale vlakten van het barre Rusland, waar vele Nederlanders den heldendood vonden. Gestorven als bevrijder van Europa, van ons eigen land!

Zoo is thans dit nieuwe Europa groeiende en wordende. Een statenbond van Germaansche volkeren, vereenigd met elkaar door de gemeenschappelijke idealen. Met een voor alle volkeren voor altijd verzekerde vrijheid, met één weermacht van Germaansche soldaten en strijders, die als het noodig zal zijn zal toonen wat den waren moed is en den waren wil tot de vrijheid.

In het slot van zijn rede wees spr. op de onvergankelijke moed van onze Ned.-Indische weermacht in haar moeilijke strijd om het behoud van onze koloniën. De helden daarginds bewijzen hoe een volk vecht voor zijn eer en voor zijn arbeid. Want de Nederlanders hebben zoowel Oost-Indië als West-Indië grootgemaakt door hun noesten vlijt en eerlijken arbeid. Maar wij hier in Nederland hebben onze koloniën niet afgegeven, dat deden zij, in Engeland, daarom handhaven wij Nederlandsche Nationaal-Socialisten onze volledige aanspraken op deze gebiedsdeelen!

Met smart zijn wij vervuld als we hooren hoe weer een Nederlandsch schip al strijdende, met onze driekleur in den top van den mast, ten onder ging, ver van huis in vreemde wateren. Wij zullen straks redden, wat er te redden is! Ons volk verdient het niet, dat het van alle kanten wordt beroofd en daarom zullen wij wegen vinden om de eens verworven plaats in de wereld volledig terug te winnen!

Met Mussert, voor Volk en Vaderland.

Hou Zee !

Dit laatste gedeelte van de rede werd herhaaldelijk onderbroken door luide toejuichingen en bijvalsbetuigingen, zoodat wij de volledige tekst helaas niet kunnen weergeven.

In de pauze zong een zangkoor van de groep Aerdenhout-Bentveld een aantal strijdliederen, die telkens met een hartelijk applaus beloond werden.

Na de pauze beantwoordde spr. tal van ingekomen vragen en las o.m. nog een passage voor uit het hoofdartikel van **„De Zandvoorter"** van vorige week Vrijdag. De heer Van Geelkerken wees er op, dat er in ons volk nog tal van tragische „komieken", als de in dit artikel bedoelde hoofdonderwijzer rondloopen. Overal het volk ophetsende om zich tegen de nieuwe orde te verzetten. Maar deze heeren dienen wel voorzichtig te zijn. Hun praktijken worden niet langer geduld. Dat zoo iemand niet dadelijk Nationaal-Socialist wordt is licht te begrijpen. En dat zal ook niemand hem kwalijk nemen. Maar wel wordt het hun zeer kwalijk genomen als zij opzettelijke onrustzaaiers zijn, die zelf achter schot willen blijven. Over dezen hoofdonderwijzer heen richtte spr. zich tot alle onderwijzers en ambtenaren, die thans hun taak in negatieve richting opvatten, dat zi[j] dienen te bedenken, dat hun salarissen en [pen]sioenen niet zoo erg „zeker" meer zijn als [zij] blijken, dat zij hun plicht tegenover de vol[ksge]meenschap opzettelijk verzaken. Dat de h[eeren] dit goed zullen begrijpen, was sprekers w[ensch] maar ook zijn welgemeenden raad.

Hierna kwam het einde van den avond me[t] gezamenlijk zingen van het zesde couplet va[n] Wilhelmus.

Anth. S[T]

DE TOEKOMST VAN ZANDVOORT

STICHTING EN OPBLOEI DOOR DUITSCHE GASTEN

DE JODEN IN DE BADPLAATS.

Het is de algemeene verwachting, dat de badplaats Zandvoort in de nabije toekomst wederom teekenen van een algeheele opleving en opbloei zal gaan geven. Er zijn tal van factoren, die deze verwachting rechtvaardigen. Onze badplaats heeft een groot en schoon verleden en heeft bewezen schitterende mogelijkheden te hebben voor een badplaats met een bijzonder cachet en uitstekende perspectieven voor een groote toekomst. Het verleden van Zandvoort heeft duidelijk bewijzen geleverd, dat deze plaats door haar natuurlijke ligging ongekende mogelijkheden biedt voor een ultra-moderne badplaats, die vooral een bijzondere aantrekkingskracht zal hebben voor de Duitsche gasten, die zooals gebleken is, Zandvoort nog steeds niet kunnen vergeten. Zoodra de oorlog voorbij is, zullen de inwoners met dankbaarheid ervaren, dat de Duitsche gasten, die hier vroeger zoo'n groote welvaart hebben gebracht onze badplaats niet vergeten zijn en er gaarne weer hun intrek zullen willen nemen.

Strandpachters vertellen.

Deze week had ik het genoegen een gesprek te hebben met twee vooraanstaande Zandvoortsche strandpachters, die reeds meer dan dertig jaar hun gedrijf uitoefenen aan ons strand. Flinke Zandvoorters, die hun bedrijf uit handen van hun vader overnamen om het straks weer aan hun kinderen over te dragen. Twee mannen, die Zandvoort in de ontwikkeling van de laatste decennia hebben meegemaakt, in goede en slechte jaren. Het was mij een bijzonder voorrecht om met deze menschen te kunnen spreken over de belangen van onze plaats. Niemand beter dan zij kunnen over de badplaats oordeelen. Hun bestaan niet alleen, maar ook de eer van hun geboorteplaats gelden bij hen als maatstaven der beoordeeling.

Wij spraken over de ontwikkeling van Zandvoort als badplaats en daarbij zagen we zoo door de laatste dertig, veertig jaar een lijn gaan beurtelings stijgend en dalend, maar toch tot na den vorigen wereldoorlog steeds stijgend, daarna kwam de economische wereldcrisis waaronder ook Nederland zwaar gebukt ging. Zandvoort raakte achterop, de goede gasten bleven weg en het Amsterdamsche jodendom stortte zich met wilde horden op onze badplaats, met duizenden krioelend over ons mooie strand, onze terrassen en „hokkend" in onze villa's en woningen.

Van de schitterende opbloeiperiode geraakte Zandvoort in het diepste verval. De weinige goede gasten die er nog waren, bleven om het jodendom nog weg en ziedaar de badplaats werd *noodlijdend*

Zeker, de Zandvoorters wisten het ons allemaal wel te vertellen in de laatste jaren. Men wist heusch wel, dat de goede naam van Zandvoort kapot gemaakt was door de „handkarrenverhuurders" van het Waterlooplein, die in al hun Joodsche „waardigheid" over onze Boulevards paradeerden en op de terrassen plaats namen onder het genieten van een glaasje „waterggLimonade met een. rggietje" en zich dan zoo hoogst onbetamelijk gedroegen, dat de behoorlijke gasten onwille van hun welopgevoede dochters moesten vertrekken.

Of herinneren onze Zandv. badgasten de seizoens niet meer, toen de hier wonende jood Spyer c.s. de zwendelaar met de Nederlandsche soldatenuniformen (en die kans zag om ƒ200.000 belasting te ontduiken, tesamen met zijn rasgenoot Van Kollem) in Zandvoort weldadigheids avonden ten bate van het Israëlitisch Armbestuur organiseerde met vooraanstaande artisten in het Kurhaus en die zoo hartroerend wist mede te deelen (als de kaartjes waren verkocht), dat de vooraanstaande artisten tot hun spijt niet konden komen, want de een was ziek en de andere had kiespijn gekregen en weer een andere pijn in zijn buik. In werkelijkheid waren de artisten nooit uitgenoodigd voor deze Joodsche weldadigheidsavonden, welke, God weet, wel bedoeld waren om de noodige financieele middelen bijeen te schrapen om het Nationaal-Socialisme te bestrijden a la Daniël Wolf.

De gasten waren teleurgesteld over Zandvoort. Het weinige amusement, dat er dan geboden werd, bestond meestal uit de Joodsche artiste Henriëtte Davids, die met veel banaliteiten een overwegend Joodsch publiek in vervoering bracht, vooral als ze haar rokken zoo ver mogelijk optilde teneinde het publiek te laten genieten van haar bekoorlijkheden....Het was alles te vies om er nog over te praten. De Jood Maloitz was ook altijd een van de vaste „artisten". Met veel vingervlugheid en andere Joodsche eigenschappen „van den bloede" bracht hij het publiek in een soort extase, nademaal men reeds onder de magische invloed was gekomen van de brutaliteit om in de zaal bovendien nog eens een extra collecte te houden voor de Joodsche vluchtelingen uit Duitschland, die men in Amsterdam zoo spoedig mogelijk aan een goed baantje moest helpen, waarmede het parasietenleger, dat het Nederlandsche volk belaagde nog eens extra vergroot werd......

Over deze Joodsche periode zou nog veel te zeggen zijn maar Zandvoort kan er thans een streep onder zetten. Geen Joden meer aan het strand, in de zeebaden, op de Boulevards, in de hotels en pensions, kortom wij zijn bevrijd......

De Zandv. strandpachters die wij spraken zijn er oprecht blij over. Hun bedrijven kunnen thans weer tot bloei komen. En zij vertolken hiermede de meening van alle Zandvoortsche neringdoenden. Ook van de hotel- en pensionhouders.

Want al was men het er in Zandvoort unaniem over eens, dat het Jodendom Zandvoort kapot maakte, de neringsdoenden durfden het nooit te zeggen, omdat de Joden een vreeselijke golf van laster en boycot zouden uitstorten over hun zaak, zoodat zij practisch hun bedrijf wel konden stop zetten.

Zoo was de badplaats geketend en gekluisterd aan de Joden, die zich hier op schandelijke wijze vaak misdroegen en een vloek werden voor de plaats. Zeker waren er onder de Joodsche gasten wel behoorlijke en nette lieden, die zich wisten te gedragen, doch hun aantal was zeer klein. Deze goeden moeten thans onder de kwaden lijden.

In mijn gesprek met deze strandpachters heb ik echter een gelukkiger zijde van Zandvoort's ontwikkeling mogen bespreken. N.l. de tijd van Zandvoort's opkomst van visschersdorp tot badplaats. Dat was in het laatst van de vorige eeuw.

Een eenvoudige bevolking van stoere visschers en nijvere werkers verdiende hier met hard werken het brood. De mannen op de vischvangst en de vrouwen verzorgden thuis het vischgerei, kookten voor de varkens en verzorgden het land in de duinen. Een verbonden bevolking, sterk door het gemeenschappelijk lot en stoer door de eeuwige strijd met de zee.

In dit Zandvoort werden toen door ondernemende menschen hotels gebouwd of liever gezegd men begon met één groot hotel „Groot-Badhuis" en daarna kwamen de anderen. Er kwamen meer huizen, allengs kleine villa's naar de begrippen van dien tijd en ziedaar toen kwamen de eerste gasten naar hier. Rijke families uit het land brachten in deze fraaie badplaats hier de kinderen eenige weken door van gezonde ontspanning naar lichaam en geest. Ieder jaar kwamen er nu meer gasten en in het bijzonder ook Duitsche gasten. Deze hadden al spoedig een streepje voor, omdat zij voor de Zandvoortsche bevolking immer een groote hartelijkheid toonden en menige gulden deden rollen, die hier in het arme Zandvoort maar al te goed gebruikt kon worden.

In de badinrichtingen kende men de Duitsche gasten — die jaar op jaar naar Zandvoort kwamen — tenslotte zoo goed, dat een hartelijke verwantschap groeide. Iederen zomer bracht een spontaan en welgemeend weerzien.

Het was in de periode van de Duitsche gasten, dat Zandvoort zich enorm ontwikkelde. Groote feesten en uitvoeringen getuigden hiervan.

Het Kurhaus met zijn Duitschen naam doet hieraan nog wel het meest herinneren. Hier traden internationaal bekende orkesten op met vooraanstaande en welbekende dirigenten. Zandvoort was een „Kur-ort" van den eersten rang. In de speciale badcommissie welke werd opgericht, namen Duitschers zitting met klinkenden naam en voornamen stand. In die dagen behoorde ook de latere ex-keizerin Zita van Oostenrijk tot de vaste Zandvoortsche gasten. Ook prinsen en prinsessen uit de Duitsche vorstendommen namen hier hun intrek en onderhielden zich dagelijks op ongedwongen wijze met de plaatselijke bevolking. Niet zelden gebeurde het, dat een of andere prins plotseling in een eenvoudig Zandvoortsch huisje binnenkwam om zich volledig te laten inlichten over ons dorp en over de visscherij.

De bevolking was dan ook zeer op de Duitsche gasten gesteld en wel zoo, dat thans onder de bevolking nog immer een sterke herinnering voortleeft aan deze tijden.

Wanneer de Zandvoorters dan ook over hun badplaats spreken, dan vergeten zij nooit de aandacht er op te vestigen, dat het de Duitschers geweest zijn, die feitelijk deze badplaats gesticht hebben.

* * *

Het is feitelijk overbodig te schrijven over de uitstekende ligging van Zandvoort. Deze leent zich nog steeds voortreffelijk voor buitenlandsch bezoek Snelle en goede verbindingen met de hoofdstad zorgen er voor, dat de gasten in den kortst mogelijken tijd hier zijn.

Wanneer deze oorlog ten einde is, wacht Nederland een groote toekomst. Ons land ligt in het middelpunt der continentale handelswegen en zooals Mr. Rost van Tonningen het deze week op een vergadering van het Vervoersfront zeide, zal Nederland straks één groot havengebied zijn. Onze internationale verbindingen zullen hersteld en verder uitgebouwd worden. Meer dan ooit zal het continentale economische accent op Nederland vallen.

Voorwaar, dit zijn goede vooruitzichten. Duitschland en Nederland zullen sterker verbonden zijn dan vóór dezen oorlog, toen het internationale Jodendom en zijn helsche machten er voor zorgden, dat wij Nederlanders ons richtten naar Engeland. Uit deze nieuwe Duitsch-Nederlandsche verbondenheid zal een groote welvaart voortvloeien en zeker — en daarop willen we in dit artikel den nadruk leggen — ook ten aanzien van het Vreemdelingenverkeer.

De Duitscher is niet alleen een uitstekend gastheer, maar ook een uitstekend gast, die zich in Nederland steeds een uitnemenden naam heeft verworven.

Is het noodig om dan de naam Zandvoort te gaan bekendmaken in Duitschland? Ik geloof het niet. We kunnen ons het propaganda-materiaal besparen. De Duitschers weten Zandvoort heusch wel te vinden, omdat ook in Duitschland de herinnering aan onze badplaats niet vervaagd is.

Zooals Zandvoort thans reeds tijdens den oorlog bemerkt, dat er een nieuwe periode aanbreekt, een periode van opbloei na jaren van ernstig verval, zoo zal deze opbloei-periode zich na den oorlog in versterkte mate en op zeer korten termijn doorzetten. Na het geleden onrecht door de joodsche invasie zal thans het recht weer zegevieren.

De strandpachters met wie ik sprak waren vol goeden moed over de toekomst van Zandvoort.

Er komt een nieuwe tijd, zoo zeiden ze. Zandvoort heeft afgerekend met deze Jodenkliek, die er de schuld van is, dat wij jaar op jaar onze pacht niet konden opbrengen, waardoor onze gezinnen achteruit gingen.

Wij willen weer den tijd van vroeger terug, toen we van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op het strand stonden, maar dan ook heel wat meer geld konden tellen. De Joden namen alles zelf mee naar het strand tot de limonade toe. Als ze een kaartje voor één uur namen, probeerden ze soms drie uur in de stoelen te zitten als we niet opletten. Wij verdienden niet aan de Joden, maar de Joden aan ons . . .

Zoo is de meening van de Zandvoortsche neringdoenden over de Joden. Er is weinig meer aan toe te voegen. De Zandvoorters zullen er zelf nog wel meer over kunnen zeggen. Gelukkig ligt alles thans achter ons en kan de wederopbouw van Zandvoort thans onbelemmerd tegemoet gezien worden!

Anth. STEEN.